

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/6/2020
Identifikačné číslo spisu: 5616010006
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5616010006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 26. februára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného N.U. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného N.U. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/106/2018 z 12. marca 2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/2/2016 z 20. júna 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. O. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/2/2016 z 20. júna 2018, bol obvinený N.U. uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- dňa 1. januára 2012 približne o 02:00 hod. v rekreačnom stredisku Y. L. v obci Liptovská Porúbka, okres Liptovský Mikuláš, počas silvestrovskej zábavy spoločne s G. K., nar. X. W. XXXX, bytom Z. XXXX/XX, Z., napadol V. W., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom Y. B. XXX, okres Liptovský Mikuláš, a to tak, že po tom, čo G. K. dotiahol V. W. pred objekt centrálnej chaty, ho N.U. opakovane kopal do celého tela, čím spôsobil V. W. pomliaždenie brušnej steny a podozrenie na pomliaždenie obličky vľavo s mikroskopickou prítomnosťou červených krviniek v moči, pričom v dôsledku tohto zranenia bol obvyklý spôsob života V. W. podľa záverov znaleckého posudku od 1. januára 2012 do 7. februára 2012.

Za to bol obvinenému N.U. podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého bol obvinenému postupom podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba 2 (dva) roky. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť

poškodenému V. W., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom Y. B. XXX, okres Liptovský Mikuláš, škodu vo výške 2.707,26 € spoločne a nerozdielne s obvineným G. K., nar. X.. W. XXXX, ktorému bola uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenému rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/2/2016 z 22. februára 2016, právoplatným toho istého dňa (č. l. 936 spisu).

Krajský súd v Žiline rozsudkom, sp. zn. 1To/106/2018 z 12. marca 2019, na podklade podaného odvolania obvineným N.U. postupom podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/2/2016 z 20. júna 2018 vo výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine a treste podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodeného V. W., nar. XX. F. XXXX, trvale bytom Y. B. XXX, okres Liptovský Mikuláš, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces (č. l. 1011 spisu).

Proti označenému rozsudku Krajského súdu v Žiline v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Gábora Száza, advokáta v Starej Ľubovni, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený nesúhlasí so záverom súdu, že vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní poškodený V. W. zhodne vypovedal a náležite popísal skutok. Práve naopak poškodený V. W. v každej svojej výpovedi vypovedal rozporne. Na hlavnom pojednávaní uviedol, že videl z okna hlavnej chaty ako tam stojí N. so O. a gestami naznačujú, aby išiel von, pričom v predchádzajúcej výpovedi uviedol, že to bol N. a K.. Svedok T. Z. a svedkyňa V. W. rovnako nevypovedali totožne na hlavnom pojednávaní v porovnaní s prípravným konaním. Svedok T. Z. zároveň pred súdom krivo vypovedal, pretože nie je možné, aby s odstupom času 6 rokov sa rozpomätal na útočníka - osobu obvineného. Dovolací súd by si mal vypočítať CD nosič z hlavného pojednávania, kde vypovedala svedkyňa E.U., nech si súd sám vytvorí obraz, či daný svedok vypovedal na hlavnom pojednávaní totožne ako v prípravnom konaní. Svedkovia G. K., Z. K., W. K., Ing. X. J., Ing. W. M. jednoznačne uviedli, že obvinený sa nebil a nekopal poškodeného. Obvinený nesúhlasí so záverom súdu, že výpovede týchto svedkov sú tendenčné so snahou zbaviť viny obvineného. Súd sa v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, z akého dôvodu sú tendenčné výpovede uvedených svedkov. Obvinený zároveň nesúhlasí so záverom súdu, že pri úvahe o treste súd vychádzal z evidencie priestupkov a odpisu z registra trestov. Ak by si súd vyžiadal oba trestné spisy, zistil by, že v oboch trestných konaniach sa obvinený priznal, skutky oľutoval, dostal peňažné tresty a škodu nahradil v celom rozsahu. Skutok, ktorý sa kladie obvinenému za vinu v tomto konaní, obvinený nespáchal. Obvinený bol podľa odôvodnenia rozsudku súdu usvedčovaný aj výpoveďou E. W., pričom však v tomto trestnom konaní nebola vypočutá svedkyňa s menom E. W..

Prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš vo vyjadrení z 15. novembra 2019 k dovolaniu obvineného navrhol dovolanie obvineného N.U. postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b)

Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie obvineného N.U. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Pokiaľ sa obvinený nestotožňuje so závermi konajúcich súdov o vine obvineného a „v tomto duchu" je založená celá argumentácia obvineného tvrdiac, že predmetného skutku sa obvinený nedopustil (obvinený nesúhlasí so skutkovými závermi konajúcich súdov a odmieta svoju vinu), je nevyhnutné uviesť, že obvinený a obhajca obvineného, prostredníctvom ktorého obvinený dovolanie podal, celkom zjavne nerozlišuje skutkové námietky od tých právnych (ktoré jedine by bolo možné považovať za relevantné, a teda bolo by potrebné sa nimi zo strany konajúceho dovolacieho súdu zaoberať), čoho bezprostredným následkom je okrem iného aj to, že podané dovolanie „je písané ako odvolanie", t. j. obvinený pokračuje vo svojej obhajobe, opakuje námietky predložené v predchádzajúcom konaní a v podstate absolútne nereflektuje na konštrukciu dostupných dovolacích dôvodov.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže teda obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa, a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom namietajúce ich správnosť či úplnosť (obvinený predovšetkým namieta, že nebol osobou pôsobiacou na fyzickú integritu poškodeného) sú preto z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany okresného a krajského súdu - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Ak obvinený v podanom dovolaní rovnako namieta spôsob hodnotenia dôkazov - výpovedí V. W., T. Z., V. W., E.U. i vysporiadanie sa konajúceho súdu s obhajobou, ide „len“ o námietky skutkového charakteru, a teda z pohľadu daného dovolacieho konania námietky irelevantné.

Obvinený v podanom dovolaní koncentroval svoju obhajobu na svedecké výpovede G. K., Z. K., W. K., Ing. X. J., Ing. W. M., pričom správnosť hodnotenia týchto dôkazov súdom obvinený spochybňuje. Dôkazy, na ktorých konajúce súdy založili svoje rozhodnutie, boli však vecou úvahy súdov, keď je zároveň plne v ich réžii hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Hodnotenie dôkazov z pohľadu ich vierohodnosti (obvinený napríklad spochybňuje vierohodnosť výpovede svedka T. Z. vzhľadom na dlhý časový odstup od spáchania skutku) je zároveň na rozdiel od hodnotenia dôkazov z hľadiska ich zákonnosti [k tomu vid'. dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] nepodraditeľné (pre skutkovú povahu) pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania. Zákonnosť dôkazov podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku pritom obvinený nenapádal.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že v predchádzajúcich dvoch trestných konaniach sa obvinený priznal k spáchaniu trestného činu, pričom v tejto konkrétnej trestnej veci obvinený však svoju vinu odmieta, táto je irelevantná vzhľadom na vyššie uvedené závery dovolacieho súdu. Dovolací súd nemá možnosť modifikovať skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa „priaznivejšie“ pre obvineného a musí z jeho znenia v tomto smere vychádzať.

Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V predmetnej veci zároveň dovolací dospel k záveru, že obvinený svojím konaním uvedeným v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku naplnil všetky, t. j. formálne i materiálne znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, lebo obvinený N.U. poškodenému V. W. myselne ublížil na zdraví a spoločným konaním s G. K. na mieste prístupnom verejnosti ho fyzicky napadol.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i)

Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N.U. odmietol.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu o dovolaní opravný prostriedok nie je prípustný.